Jak se liška stala šťastnou

Modestus Emejuru

Byla jednou jedna zrzavá liška, která pořád nevěděla, co dělat o volném čase a neměla s kým být. Tak si řekla, že bude jen tak běhat. Nejdřív běžela k potoku, potom k vysokému dubu a nakonec k silnici. Pak jí to přestalo bavit a nevěděla co dál.

Najednou jelo kolem po silnici nákladní auto a lišku napadlo na ně naskočit. A povedlo se jí to. Potom se prokousala plachtou až do přívěsu. Zjistila, že nákladní auto převáží cukrovou vatu a jiné sladkosti. Liška měla sladkosti ráda, a tak jedla a jedla, až skoro praskla.

Když dojelo auto do cíle, rychle vyskočila ven a utekla do nejbližšího lesa. To jsem měla ale štěstí, pomyslela si. Když tak zkoumala okolí, všimla si v dálce nedaleké farmy.

Hned se k ní vydala. Na farmě byla spousta zvířat, které ještě nikdy neviděla. Chtěla se se všemi hned seznámit. Ale ona jí varovala, že se farmáři nebude moc líbit, když mu bude na farmě přebývat liška. Naštěstí si toho ale nevšiml, a tak tam liška mohla šťastně žít s novými zvířecími kamarády. Všechno tedy dobře dopadlo.

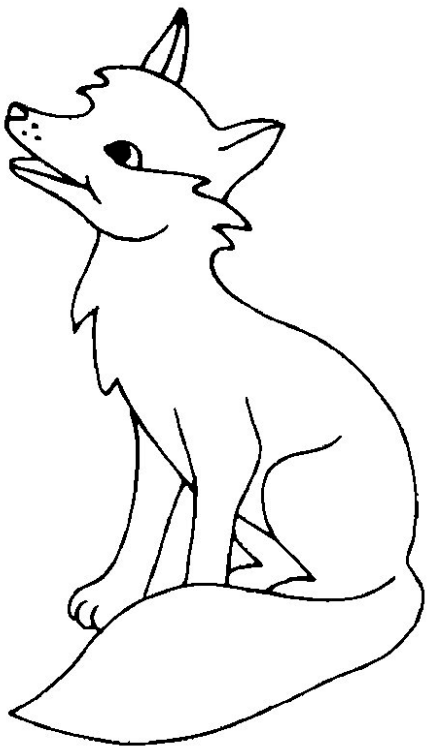

Proč psi štěkají?
Andrea Konečná

To byl jednou jeden Franta. Byl to skromný a hodný mladík. Bydlel v malé chaloupce se svým psem Igorem a kočkou Mícou. Byl to velký milovník zvířat. Nejradši by si pořídil celý statek, jenže to by musel opustit kovárnu a začít se školou. Ale na to neměl peníze a ani se mu do toho dvakrát nechtělo.

Tak si řekl: ,,Když nemůžu mít statek, tak alespoň zlepším život Igorovi a Míce. Budu každý den chodit k řezníkovi pro čerstvé maso. Na to peníze mám.“

A tak šel hned po práci k řezníkovi. ,,Dobrý den Franto, co ty tady?“ začal řezník. ,,Jdu pro nějaké maso. Máš nějaký tip?“ zeptal se Franta. ,,Je to pro Igora a pro Mícu.“ ,,Někdy beru pro mého psa vepřový bok a pro kočky je nejlepší hovězí. Mám ti to zabalit?“ ,,Dobře, ty jsi expert.“

Sotva Franta otevřel branku, hned ho přivítal s hlasitým štěkotem Igor. Míca seděla opodál a nasávala čerstvý vzduch se závanem masa. Igor maso taky ucítil. Rychle se hnal k miskám, až skoro shodil Frantu na zem. Franta zakolísal. Míca už tam taky seděla. Franta jim naložil takovou porci, až si sám pro sebe řekl: ,,Jejda, to jsem toho ale koupil!“ Potom si uvědomil, že je to jedno a že budou stejně rádi. Míca smlsla vše naráz, div se neudávila. Igor měl masa plnou misku. Něco snědl, něco zbylo. A zbylo toho hodně. „To do večera nesním,“ pomyslel si Igor. A tak si na večer pozval pár psů ze vsi, když šli s Frantou ven.

Večer, když se Franta díval na televizi, Igor hlasitě štěkl a psi se po chvíli vynořili ze tmy. Přeskočili branku a už byli připravení u Igorovy misky. Ten jim maso rozdělil. Bylo pryč, než bys řekl švec. Poděkovali a zeptali se, jestli i zítra bude mít Igor tak skvělou večeři. Igor jen řekl, že je i zítra rád pozve, ale neví, jestli bude maso. Psi se s Igorem rozloučili a šli spát.

A tak se od té doby psi zvou na velké večeře právě takovým štěkáním. Ať už to jsou lahodné granule nebo maso, psi spolu stejně rádi povečeří.

Pohádka o čaroději Kazimírovi

Dominik Konečný

V království za sedmero horami a sedmero řekami vládne strach. Vládne tam zlý čaroděj Kazimír. Ničí vše, co uvidí. Domy, lesy, zvířectvo – to vše se změní v popel. V okolí bývalého zámku už nikdo nezbyl. Nezbylo tu nic, než jen pustina. Uprostřed té pustiny se tyčil mohutný královský zámek, ve kterém by předtím chtěla bydlet kdejaká princezna.

Lidé se museli uchýlit do hor. Do studené a nehostinné země, kde bylo jen málo jídla. Ti, kteří unikli, se museli přestěhovat sem. Bylo to strašné podívání na tolik bezmocných lidí. Všechna ostatní království nechtěla pomoci, nechtěli, aby se Kazimír obrátil se svým řáděním i na ně.

Všichni rádi vzpomínali na staré dobré časy, kdy tu vládl spravedlivý král Dalimil s královnou Ludmilou a jejich krásnou dcerkou princeznou Helenou s nádhernými černými vlasy. Když se Dalimil nechtěl vzdát trůnu dobrovolně, proměnil ho v malou ještičku. Královna se toho zděsila a chtěla s Helenou utéct pryč. Už byly skoro za bránou města, ale Kazimír je dohonil a do Heleny dal duši své nejlepší přítelkyně Esmeraldy. Královna se vrhla na kolena a strašně prosila Kazimíra, ale ten na ni použil kouzlo zmatenosti. Prchající lidé se potom královny ujali.

V sousedním království vládl starý mrzutý král Leopold s jeho synem Daliborem. Ten uzavřel s Kazimírem dohodu o tom, aby lidi z Kazimírova království nepouštěl do svého. Kazimír na něj na oplátku nebude útočit. Leopold byl na sebe pyšný, že tak krásně zachránil své království před zkázou, a lidi ze sousedního království mu byli lhostejní.

Princ Dalibor rád chodil k obyčejným lidem a cítil se v jejich společnosti dobře. Jednoho krásného dne se vydal princ Dalibor přes nádvoří hradu, až došel na tržiště, kde zrovna hráli komedianti. Zarazila ho starší žena v umouněných šatech, které si všiml už včera. Podivně se na něj dívala. Včera se z tržiště nenápadně vytratil, ale teď už před ním stála znovu. Zadívala se mu do očí a zašeptala: ,,Prosím!“ Potom mu do ruky vtiskla medailon.

Než se nadál, tak byla pryč. Otevřel medailon a uviděl dívku tak krásnou, jak se mu ani nesnilo. Rychle medailon zavřel a pospíchal zpátky na hrad za Leopoldem zeptat se, co je to za dívku. Vstoupil do velké otcovy pracovny, medailon položil na stůl a otevřel ho.

,,Otče, nevíš, co to je za krásnou dívku?“

,,To je princezna ze sousedního království, princezna Helena.“

,,Vždyť se přece jmenuje Esmeralda!“

,,Před několika lety do sousedního království přišel čaroděj Kazimír a do Heleny dal duši Esmeraldy.“

,,Ale to je přece hrozné! Proč jsi jim nepomohl?“

,,Víš, některé věci je třeba neřešit.“

,,Jak neřešit?“

,,Nezajímá mě blaho jiných lidí, mě zajímá hlavně moje blaho a peníze. Proč si zbytečně dělat problémy?“

Dalibor rychle vstal ze židle a odešel do svého pokoje. Nechápal, jak to někdo může brát takhle. Když mu nepomůže jeho otec, rozhodl se, že bude jednat na vlastní pěst.

Hned další den zašel za starou moudrou Aloisií. Měla malý, ale útulný domek až na samém konci města. Povídalo se o ní, že je trochu podivínka. Zaklepal na dveře a otevřela mu malá stařenka, která ho přivítala svým úsměvem a pozvala ho dál. Posadil se k malému stolku a Aloisie šla postavit na čaj.

,,Tak co tě ke mně přivádí?“

,,Chtěl bych vás, milá Aloisie, poprosit o radu“

,,Pokud budu znát odpověď, ráda vám pomůžu.“

Poté princ řekl všechno, co se dozvěděl od svého otce. Stařenka se zamyslela a poradila mu, jak na Kazimíra vyzrát. Potom jí poděkoval a odjel zpátky do hradu. V noci tajně odjel se svým nejlepším koněm do vzdáleného království. Jel bez ustání dnem i nocí, až dorazil do království, kde vládl dobrý čaroděj Jaromil, bratr Kazimíra. Ten, když slyšel, co jeho bratr provádí, ihned se vydal s Daliborem na cestu.

Cestou minuli lidi, kteří se usídlili v horách. Jaromil slíbil, že jim pomůže. Putovali dál, až došli ke královskému hradu, kde sídlil Kazimír, ale nevěděli, jak se tam mají dostat, aby je čaroděj neviděl. Jak tak přemýšleli pod hradbami, přiběhla k nim z křoví liška. Promluvila na ně lidským hlasem a princ se tomu podivil, čaroděje to nepřekvapilo. Liška se představila jako král a ukázala jim tajnou chodbu, kterou se mohli nepozorovaně dostat do hradu. Chodba vedla hned za královský trůn a byla schována závěsem.

Viděli, že čaroděj sedí na trůně a drží svou kouzelnou hůl a rozmlouvá s Esmeraldou. Aniž se stačili dohodnout, Dalibor vyskočil zpoza závěsu a

čarodějovu hůl zlomil vpůli. Čaroděj zlostí vykřikl, ale teď už neměl žádnou moc a vybouchl. Z Esmeraldy se najednou stala zase princezna Helena a popel pokrývající podlahu místnosti se měnil na sloužící. Z lišky se stal král a z okna bylo vidět, jak se znovu vynořuje celé město. Princezna byla radostí bez sebe a ihned prince objala.

Také královna se vrátila a dala vystrojit svatbu. Byla to největší svatba, kterou kdy království spatřilo. Přijelo na ni tolik hostů, že sloužící měli plné ruce práce. Leopold si spokojeně řekl: ,,Zase jsem se zachoval správně. Neudělal jsem vůbec nic a Dalibor to vyřešil za mě!“ Byl na sebe pyšný. A tak byli všichni šťastní a žili spokojeně až do smrti.

Proč je tabule černá?

Petr Kučera

Jednou přišel Karlík za tatínkem a ptal se: „Proč máme ve škole černou tabuli?“ A tatínek mu začal vyprávět příběh o tabuli.

To byl jednou chlapeček Pepíček ve výtvarné výchově, který moc zlobil. Zrovna dělali výkres a Pepíčkovi se výkres vůbec nedařil a bavil se s ostatními dětmi, a tak ho paní učitelka okřikla: ,,Pepo, nebav se!“ Pepík se leknul a vylil tuš na zem.

Když paní učitelka uviděla tuš na podlaze, rozzlobila se. Nevěděla ale, kdo to byl, a tak se naštvaně zeptala: ,,Kdo to udělal?“ Pepíček odvětil: ,,Nechci žalovat paní učitelko, ale určitě to byl někdo z béčka.“

,,Ty Josefe jeden, na ty tvoje laciný vtípky už neskočím. Běž a celé to utři.“Pepíček vzal hadr na tabuli a začal s vytíráním. Nakonec vrátil hadr bez vymáchání na tabuli.

Druhý den přišla holčička a začala mazat tabuli. Když si pak nasadila brýle a zjistila, že je celá černá. Dostala strach a začala ze zoufalství překreslovat tabuli bílou křídou.

Když to uviděla paní učitelka, usmála se na holčičku, protože zjistila, že na černou tabuli se bílými křídami píše lépe než na bílou. A tak podala žádost na ministerstvo školství, aby se začaly používat černé tabule

,,Tak Karlíku, to je celá pohádka o tabuli a teď jdi spát.“

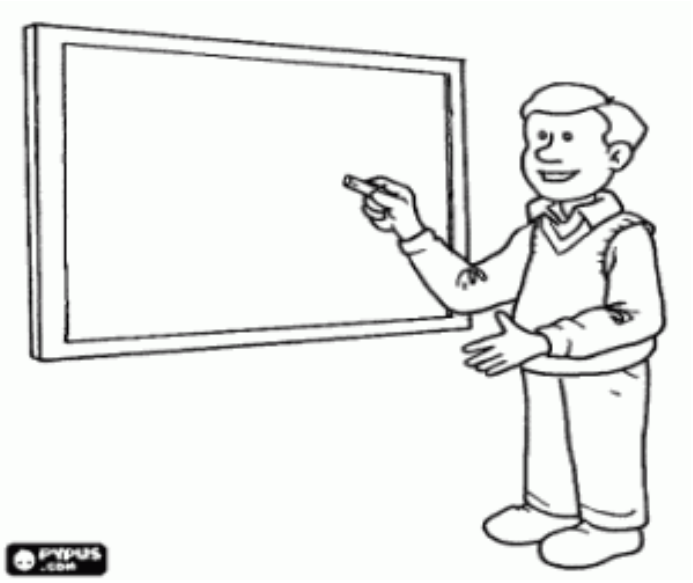

Proč je tráva zelená?

Kateřina Kuchařová

Bylo jednou jedno děvče jménem Elisa. Elisa byla velmi zvídavá. Žila se svými rodiči a mladším bratrem na ostrově Hugíz.

Jednoho večera se dívala na pohádku o princi Hugovi. A viděla tam zelenou trávu. Celou noc jí to vrtalo hlavou, protože u nich žádná tráva nerostla. Ráno se vzbudila a hned se ptala maminky, proč je tráva zelená? Maminka jí začala vyprávět pohádku O Skřítkovi Zelenáčovi.

Bydlel v malé chatičce uprostřed hlubokého lesa, kde rostla jen bílá tráva. Povídal si často s žábou Rosničkou, která byla celá zelená. Zelenáčovi se ta barva moc líbila. Přemýšlel, kde by v přírodě mohla být zelená. Díval se, kde mohl. Podíval se dolů a hned ho napadlo, že to musí být tráva. Přišel za rosničkou, jestli by mu nepomohla obarvit trávu. Rosnička nevěděla, jak to udělat, ale přece jenom o tom dlouho přemýšlela. Zelenáč byl hodně smutný, ale nevzdával se. Rosnička na to nakonec přišla. Musí se udělat nějaký lektvar. Ale jak?

Zelenáč přemýšlel, co by do toho měli dát. Zkoušeli různé kombinace třeba listy z dubu, lesní déšť, 3 kapky houbového vývaru, ale nic nepomáhalo. Přišla zima, napadl sníh a Zelenáč neměl dobrou náladu. S Rosničkou oslavili Vánoce. Přes zimu stále přemýšleli. Zkoušeli všechno, ale stále bez výsledku. Večer ho napadlo, že může být tráva začarovaná, a tak se snažil vypátrat, kdo ji začaroval.

Rosnička zjistila, kdo to asi byl. Byl to Velký Rosák z lesního doupěte, který prý byl hrozně zelený a neměl rád zelenou barvu. Předtím, než ji začaroval, prý byla tráva zelená. Teď už ale taková nebyla.

A tak místo lektvaru zkoušeli kouzlit, ale vůbec jim to nešlo. Už to vzdávali, když najednou Zelenáče napadlo jedno strašně dlouhé kouzlo: „Abraka, dabraka, zelená tráva teď hned, šup, rum, bum, buk, smrk, jedle, javor, listy, čaruj, přírodo, ať není tráva bílá. Kouzlo ruburu, rekeke, tráva zelená teď hned a napořád.“

Povedlo se. Tráva od těch dob už je pořád zelená. A co skřítek? Je šťastný a veselý a rosnička ta je moc ráda, že není jediným zeleným zvířátkem v lese.

„Tak co Eliso, už víš, proč je tráva zelená.“ „ Ano mami, děkuji ti.“

Proč je duha barevná?

Kristýna Lazarová

Jednoho podzimního deštivého dne se na obloze objevilo slunce. Spojením deště a slunce se vytvořil duhový panáček. Jeho maminka byla Sluneční paní a jeho tatínek byl Dešťový pán. Duhovému panáčkovi říkali Duháček. Duháček byl tak barevný, až oči přecházely. Obyvatelé Obláčkova měli vždy bílou duhu. Duháček se rozhodl, že to napraví.

V pondělí Duháček nabarvil žlutý pruh, který symbolizoval štěstí, hřejivost, teplo a světlo. Po celý den všichni lidé v Obláčkově se cítili tak šťastně, protože se jim zbarvila duha.

V úterý Duháček nabarvil modrý pruh, vzpomněl si na modré dálky, dobrodružství a vodu.

Ve středu Duháček nabarvil červený pruh, který znamenal lásku, elán a radost.

Ve čtvrtek Duháček nabarvil zelený pruh, který představoval přírodu, život a čistotu.

Duháček si řekl, že v pátek duhu lidem představí. Zašel k rodičům a poprosil je, ať udělají duhu. V pátek Duháček připravil oponu. Jasným signálem od rodičů oponu roztáhl. Všichni obyvatelé Obláčkova zajásali nadšením, že duha je barevná.

Ale Duháček byl trochu smutný, protože se od rodičů dozvěděl, že když dal své barvy do své duhy, musí se vrátit na mráček a dívat se na lidi shora.

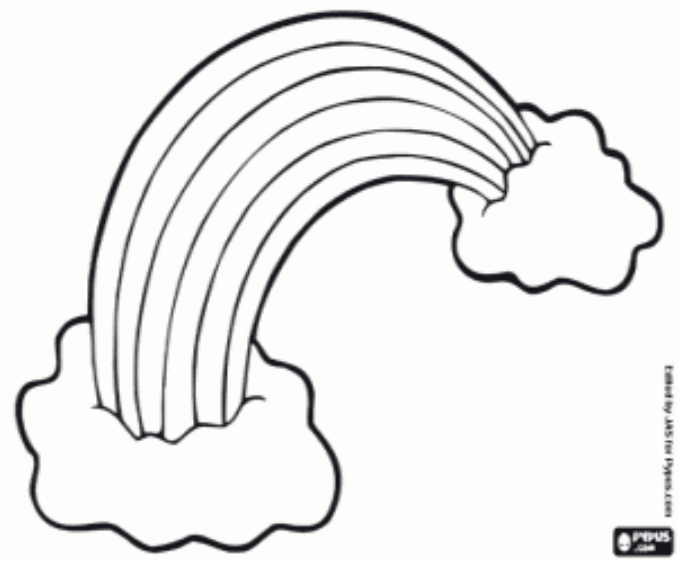

Pohádka o statečné Andule

Karolína Navrátilová

Byla, nebyla jedna mladá dívenka jménem Anna, ale všichni jí říkali Andula. Andula bydlela se svou maminkou. Jednoho dne maminka onemocněla vážnou nemocí. Andula přivolala všelijaké kořenářky a lékaře, ale nikdo nevěděl, jak mamince pomoci. Tak se Andula rozhodla, že se vydá do hor, kde žije mocná čarodějnice Lidumíra, a poprosí ji o lék.

Maminka Andulu, přemlouvala, ať nikam nechodí, ale Andula se nenechala přemluvit a šla. Do hor vedle jen jedna cesta, která byla velmi nebezpečná. Andula musela přeplavat divokou řeku, přejít přes pustý les, strmé kopce a bažiny. Nakonec musela vyšplhat na horu, kde byla malá chaloupka.

Andula, zaklepala na dřevěná dvířka a vešla dovnitř. Ohlédla se kolem sebe, ale nikdo nikde. Rozhodla se tedy, že chvíli počká, než někdo přijde. Sedla si na křeslo a čekala. Čekala několik hodin, až večer někdo vstoupil dovnitř. Byla to taková stará, ošklivá a shrbená bába, která nesla na zádech nůši. Uviděla Andulu a divila se, kde se tu tak najednou vzala. Andula jí vysvětlila, co tu pohledává. Lidumíra slíbila Andule pomoc, ale jen, když jí Andula donese velkou červenou květinu, která roste v mokřinách.

Andule se moc nechtělo, ale jakmile si vzpomněla na nemocnou maminku, tak se sebrala a šla. Vydala se lesní cestičkou rovnou k mokřinám. Došla tam, ale neviděla kolem sebe žádné rostliny. Povzdychla si a z ničeho nic se z mokřin vynořila víla, která se Anduly ptala, co se jí stalo.

Andula jí povyprávěla o své nemocné mamince a o úkolu, který jí Lidumíra dala. Víla Andulu utěšila a vytáhla z mokřin velkou červenou květinu. Andule se náhle vytvořil úsměv na obličeji a rozzářily oči. Víla jí květinu darovala a řekla jí, že je statečná a že musí mít svoji maminku opravdu moc ráda. Andula víle pěkně poděkovala a utíkala zpět k čarodějnici Lidumíře.

Musela znovu vyšplhat do hor. Jakmile se jí to podařilo, vtrhla do chaloupky a předala čarodějnici květinu. Čarodějnice uvařila z květiny Andule lék pro maminku. Jak jí ho předávala, tak se na Andulu podívala a viděla, že má Andula šaty celé mokré a zablácené. Dala jí tedy šaty nové a řekla, že na ně musí být moc opatrná, protože jsou kouzelné. Když si bude něco z hloubi duše přát, tak se jí to splní. Andula čarodějnici moc poděkovala.

Pak se rozběhla, aby byla co nejdříve u maminky. Přiběhla k mamince a dala jí napít léku. Mamince se v tu chvíli vrátila do tváře zdravá barva a Andulu objala. Od té doby maminka už nikdy neonemocněla a žili s Andulou šťastně.

Proč je obloha modrá?

Eda Novotný

Začalo to jednoho dne v malé chaloupce u krbu. Jednomu zvědavému klukovi se honilo hlavou:,,Proč je obloha modrá?‘‘ Sám na to nepřišel, a proto se zeptal svého táty:,,Tati, nevíš náhodou, proč je obloha modrá?‘‘,,Dobrá synu, řeknu ti to, ale musíš velmi pozorně poslouchat.” A tak táta povídá:

Před miliony let vznikl na Zemi život dělením jednotlivých buněk. V té době byla obloha šedo-černá. Tehdy byl život jenom ve vodě. Ale jednoho dne na naši planetu přiletěli mimozemšťané. Jmenovali se Murašaňové. Byli to takoví malí zelení skřítkové. Jejich vůdcem byl statečný válečník Lacky Sejš.

Murašani si chtěli na naší zemi udělat útočiště, a proto vyslali průzkumné sondy, aby prohledaly oblast. Lacky se nakonec rozhodl, že si tu útočiště neudělají. A tak nasedli do své obrovské vesmírné lodi. Loď byla poháněna lutoniem, což je takový modrý prášek.

Vzlétli. Když už byli za atmosférou, zničehonic se jim loď zastavila. Poslali techniky, ať závadu spraví, ale bohužel se jim to nepodařilo. Proto museli odletět záchrannými kapslemi.

Loď tam stála, stála a najednou začala padat. Všechny součástky shořely, jen lutonium zůstalo. Nedopadlo ale na zem, zůstalo viset ve vzduchu. Jak tak plynuly dny, vítr lutonium rozfoukal a od té doby je obloha modrá.

A to je konec, milý synu.”,,Páni, tati, já nevěděl, že umíš tak dobře vyprávět.”,,To víš synku, až budeš velký, taky budeš umět vyprávět.”

Kouzelný polštářek
Adéla Petrášková

Byla jednou jedna dívka, která neměla kamarády, byla nešťastná a velice nešikovná. Nic ji nedělalo radost, i když měla pro druhé velké a kouzelné srdíčko.

Jednoho dne šla na půdu a našla tam malinký polštářek. Polštářek se ji zalíbil na první pohled. Byl malý a celý měkoučký. Vzala si ho a maminka ho vyprala. Jakmile byl i suchý, vypadal jako nový.

Večer si ho dala do postýlky a zdál se jí nádherný sen. Zdálo se jí, že našla kamaráda, který byl šikovný, krásný, chytrý a měl ji rád. Nikdy takový pocit neznala, jakoby to nebyl jen sen. Jak se ráno probudila, už se těšila zase na večer, co se jí bude zdát. Druhý den se jí zdálo zase o kamarádovi a říkala si: „Škoda, že je to jenom sen. Proč to nemůže být skutečnost?“ Přála by si mít takového kamaráda.

Ráno šla do školy a čekalo ji velké překvapení. Do třídy vešel nový spolužák a vypadal úplně jako kluk z jejího snu. Paní učitelka ho dětem představila a posadila ho vedle ní. Hned si měli spolu o čem povídat, jako kdyby se znali celý život. Od této chvíle měla kamaráda, se kterým zažila spoustu legrace a dobrodružství.

Pochopila, že má kouzelný polštářek, který jí splní její přání.

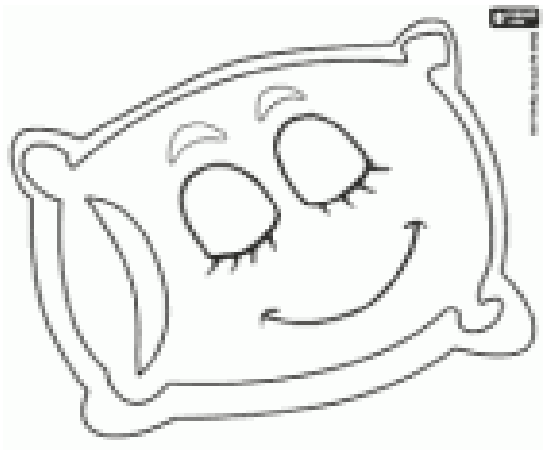

Proč jsou listy na podzim barevné?
Karolína Pokorná

Žili, byli jednou sedlák se švadlenou a ti měli tři dcery. Prvorozená se jmenovala Barbora, druhá se jmenovala Lucinka a nejmladší byla Anežka.

Každá z nich měla jiné nadání. Barborka uměla skvěle péct chléb, Lucinka se výborně vyznala v bylinkách. Z toho měli rodiče radost, obě jejich dcery zvládaly něco užitečného.

Anežka překrásně malovala. To rodiče těšilo, přesto doufali, že také jejich nejmladší dcera v sobě objeví prospěšné nadání.

Roky plynuly a plynuly. Barborka si otevřela pekárnu a vdala se za formana. Lucinka se vdala za kováře a otevřela si lékárnu. Rodiče si začali dělat starosti o Anežku. Malování jí nepřešlo a žádná další dovednost se doposud nerozvinula.

Anežka si přála chodit na uměleckou školu v Paříži, jenomže to bylo pro vesničany příliš drahé, takové školy byly pouze pro bohaté. Ale Anežka pořád škemrala a trvala si na svém.

Jednoho dne, blížil se podzim, když se sedlák rozčílil a řekl Anežce, že pokud mu ukáže něco pěkného a překvapí ho tím, tak jí školu nějak zaplatí.

Anežka se celá šťastná pustila do díla, trvalo jí to celou noc. Ráno, když vyšel sedlák ven na zahradu, uviděl něco překrásného. Všechny listy zářily teplými barvami. Byla to nádhera. Prošel celým zářícím sadem a uviděl, jak u stromu spí jeho nejmladší dcera celá ušpiněná od barev.

Sedlák nevěřil vlastním očím. Najednou se Anežka probudila a sedlák nevěděl, co má své dceři říct. Teď viděl, že má Anežka velký talent, a tak neměl na výběr a svůj slib dodržel.

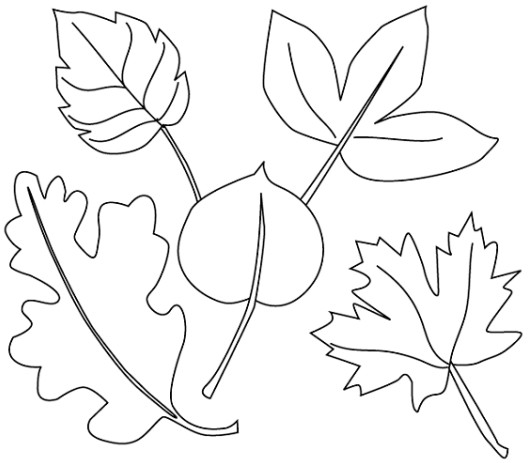

Proč padá sníh na zem?

Tomáš Slavětínský

Sníh, proč je sníh bílý? Tak tuhle otázku si položil snad každý, kdo se zamýšlel nad světem. A ptal se i malý chlapec Kuba. Ptal se taťky, mamky, babičky, tety, prostě všech známých z rodiny.

Jednou, když začala hodina, přišla paní učitelka a řekla dětem, že dnes budou psát slohovou práci o tom, proč je sníh bílý.

Rozdala dětem papíry a řekla, že na to mají celou hodinu a ať píší, co je napadne. A tak děti psaly a psaly, až se zvedl Kuba, jde k učitelskému stolu a řekne paní učitelce, že už to má hotové.

Jedno dne, když měla babička narozeniny, rozbalila dárek od svého vnuka a našla mlýnek na mletí. Když babička dárek rozbalila, pošeptal jí vnuk do ucha, že ten mlýnek je kouzelný.

Druhého dne pekla babička makové buchty. Vzala mák a chtěla ho umlít v novém mlýnku. Omylem si k tomu zpívala: „Mlýnku, mlýnku, začni mlít.“ Po téhle říkance mlýnek začal mlít a mák se z mlýnku sypal a sypal, začalo ho být moc. Babička se snažila mlýnek zastavit, ale vůbec se jí to nedařilo. Nakonec řekla: „Mlýnku, mlýnku dost!“ A mlýnek se zastavil.

Po několika letech babička už byla moc stará paní, a tak přirozeně umřela a pravděpodobně si svůj mlýnek vzala s sebou do nebe.

Všichni víme, že babičky dobře vaří. A tak babička vaří i v nebi andělům a používá tam taky svůj mlýnek. Ale v nebi je to kouzelné, takže místo máku mele bílý sníh a ten padá na zem. Záleží na babičce, jak moc vaří, když vaří hodně, tak je sněhu po zadek, a když málo, tak nestačí ani na sněhuláka.

A to je celá pohádka o tom, proč padá sníh.

i-creative.cz

Proč jabloň rodí červená jablka?
David Sluka

Před mnoha a mnoha lety v malé vesničce pěstovali lidé jablíčka, ale nebyla to jablíčka, která znáte - červená a sladká, byla to jablíčka šišatá, barvou připomínající hlínu a chuťově už nebyla dobrá vůbec. Určitě si to umíte představit.

Ať se snažili, jak se snažili, stále jim nešlo vypěstovat jabloň, která by rodila chutná jablíčka. Ještě musím podotknout, že nikde na světě žádnou jabloň neznali, proto si museli lidé z vesnice poradit sami.

Zkoušeli nejrůznější věci, třeba zalévat strom kouzelným pramenem nebo vařili směs připomínající kaši, kterou pak strom obalovali, ale stále bez výsledku.

Jednou do vesnice zavítal starý pocestný. Byl hodně zvláštní. Měl dlouhé vlnité červené vlasy s dlouhými červenými vousy, které sahaly až ke kolenům.

Vesničané ho pohostili, jak se sluší a patří. Mezi slovy si postěžovali, že se snaží vypěstovat strom s ovocem, které by mělo mít sladkou chuť, krásně vonět, prostě něco nadpozemského. Muž vše vyslechl, zamyslel se a pak pravil: „Jste pracující hodní lidé, vy jste mě pohostili a já vám pomůžu.“

Sáhl pod kabát a vytáhl měšec, kde se skrýval kouzelný prášek. Pak pravil: „ Tento kouzelný prášek nasypte do vody a zalijte strom. Výsledek se brzy dostaví.“ Jak to dořekl, zmizel. Vesničané nevěřícně hleděli na místo, kde před chvílí seděl. Trochu jim trvalo, než se vzpamatovali, ale vzápětí udělali vše, co jim muž poradil.

Výsledek byl opravdu okouzlující, na stromě vyrostla krásná červená jablíčka a ta chuť byla úžasná, lidé byli v údivu. A jak to tak bývá, nenechali si jabloň jen pro sebe. Sazenice dávali pocestným a ti jej dávali dál a dál …A tak se zrodila jabloň, kterou dnes známe.

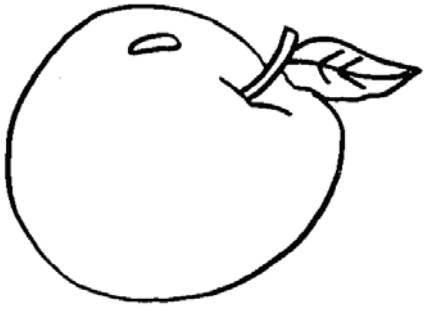

Proč neexistují jednorožci?

Anička Sodomková

Bylo to ještě dávno, kdy tráva byla barevná, stromy byly růžové a ryby uměly létat. Tak dávno, kdy ptáci uměli plavat, skoro všichni lidé bydleli v palácích a byli jednorožci.

Jednorožci ale nebyli takoví, jaké si je představujete dnes, byli zlí. To tuhle a tam se nějaký jednorožec seznámil s člověkem, ale jednorožec ho podvedl takovým způsobem, že mu sebral všechny sladkosti.

Až jednou jeden chudák Koubal zjistil, že bude potopa a že celý jejich ostrov zaplaví. Ale Koubal se jen tak nedal. Usilovně přemýšlel každý den a každou noc a tu ho napadlo: „Co kdybych postavil loď a všechny lidi a zvířata bych převezl.“ Ale potom si vzpomněl na jednorožce a řekl si: „Ale ti jsou přece hrozně zlí.“ Z toho přemýšlení se musel jít projít.

Našel krásné místo pro stavbu lodi a hned se pustil do práce. Vše mu trvalo 3 měsíce, 3 týdny a 3 dny. Nakonec tu byla krásná velká loď.

Rychle běžel přesvědčit obyvatele ostrova, aby odjeli. Ale ti Koubala znali jenom jako chudáka a blázna, tak mu prostě nevěřili. Koubal si řekl: „Tak ať mi nevěří, potopa je zaplaví, nedá se nic dělat.“

Pospíchal tedy za zvířátky a všechna je přesvědčoval o tom, že prý bude potopa a celý ostrov to zaplaví. Zvířátka Koubala dobře znala, a tak souhlasila s tím, že odjedou. A tu jedna liška vykřikla: „Ale co jednorožci? Ty taky vezmeš sebou? Vždyť jsou na nás zlí a hrubí.‘‘ Ale Koubal řekl: „Mám plán.“

Den před potopou už všechna zvířátka stála před lodí. Koubal si nahoře na lodi zapisoval, kdo už přišel. Zjistil, že chybí jen liška, co včera vykřikla. Rychle ji šel hledat! Včera mu totiž uniklo, že ho z houští sledoval jednorožec.

Když ji Koubal našel, byla celá vyděšená a ještě se klepala. Jednorožec si na ni totiž počíhal a chtěl jí nabít. Potom někam utekl. Na lodi už o ně měli strach. Když přišel na palubu Koubal a mohli spokojeně vyplout.

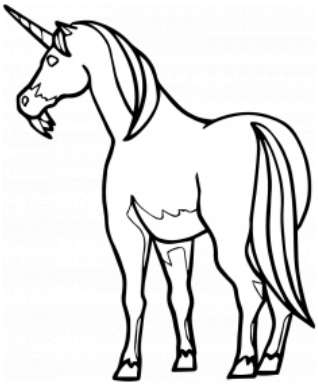

Od té doby žádní jednorožci neexistovali, neexistují ani existovat nebudou.

Proč je sníh bílý?

Adéla Sošková

Byl jednou jeden obchodník. Byl poctivý, hodný a pořád cestoval sem a tam. Až jednou se zabydlel v jednom domě. Ten dům ale byl zastaralý, opadávala omítka, okna byla tak zaprášená, že z domu, ani do domu vidět nebylo.

Obchodník se rozhodl, že ze zastaralého domu udělá útulný rodinný domek. Hned se pustil do práce. Oprášil okna a nábytek, zametl, narovnal spadený stůl, zapojil rádio a na podlahu dal malý kobereček. Najednou byl domek čistý, pěkný a útulný. Až na stěny. Obchodník musel ještě pro dříví, jelikož se blížila zima. Rozhodl se, že zároveň koupí bílou barvu a stěny znovu vymaluje.

Šel tedy do nejbližšího obchodu a koupil dříví, ale barvu neměli. Dal tedy dříví do domku a vydal se do jiného obchodu. Zase nic. Neměli barvu, byla vyprodaná. A takhle obešel celé město. Až na kraji města našel obchod s bílou barvou. Vzal tedy plechovku barvy a šel zpátky do svého domku. Cestou začalo sněžit. Sníh měl černo-šedou barvu. Nebyl rozeznatelný od kamene. Když už byl obchodník kousek od svého domku, zakopl o kámen a něco se stalo.

Vylila se barva. V tu ránu se sníh změnil. Už neměl černo-šedou barvu. Už byl šedo-bílý. Ale jen na místech, kam se vylila bílá barva. Obchodník se podivil. Barva přeci nemůže změnit přírodní sníh. Ale přesto žasl nad tou změnou. Rozhodl se, že se vrátí do obchodu, kde barvu sehnal a koupí ji.

A tak se obchodník rozběhl a běžel až na kraj města. Koupil zbytek plechovek a cestou domů barvu rozlíval. Lidé se divili, co to dělá. Ale pak uviděli velkou změnu barvy sněhu. Vzali si od obchodníka plechovky a také vylívali barvu. Až nakonec byl všechen sníh bílý. Obchodník ve městě zůstal a byl tam šťastný. Od té doby je sníh bílý.

Proč je sníh studený a bílý?

Natálie Trnková

Kdysi dávno v malé vesničce jménem Krajinka, v krásném domečku na louce žil moc hodný dědeček. Tu pocestnému nabídl, že u něj může přespat, tu dětem na putovním táboře nabídl něco k pití a jídlu. Byl přece jenom rád, že se k němu občas někdo staví. Ovšem že nebyl úplně sám. To by se nežilo dobře nikomu. Vždy na letní prázdniny k němu přijela vnučka a vnuk jménem Vilda a Anežka a samozřejmě i jejich rodiče a pejsek Balíček. Čas utíká a rodina se vrací zpět domů.

A než by dědeček řekl švec, už je tu zima a Vánoce. Všichni zdobí stromeček, připravují vánoční výzdobu a kupují dárky svým nejbližším. Samozřejmě že vánoční dárky přináší Ježíšek, ale nějaké ty maličkosti si dávají i lidé. Jednou před Vánoci dědeček neodpovídá na vánoční přání. Jeho příbuzní se dozvídají, že je dědeček v nebi.

Dědečkovi se tam moc líbí a zjišťuje, že je tam úplně normální svět. Dědeček se zase cítí jako za mlada, nebolí ho záda ani klouby na nohou. Andílci ho provedou po vesničce a mu se tam zalíbí jeden domeček, který je vlastně jeho. Když jednou sedí na své zahrádce, vidí, jak kolem prochází jeho staří, dobří přátelé. Pozve je tedy na čaj a společně se dívají z oken, jak si děti poskakují z mráčku na mráček a všichni se mají dobře. Když už se chýlí k večeru, dědeček jde spát.

Ráno, když dědeček vyklepává peřiny, tak si říká: „Proč je sníh vlastně studený a bílý? “ Peří padá, padá a padá. A protože k zemi je ještě dálka, tak peří pomalu mění svůj tvar na sněhové vločky a ochlazuje se. Jak tak dopadne sníh na zem, tak se všichni lidi radují a mají krásné sněhové Vánoce.

Proč je tráva zelená?

Ondřej Veselovský

Je večer a malému nezbednému Františkovi se zase nechce spát. A tak zase vymýšlí, jak by mohl odchod do postýlky oddálit. A už to má. „Tati, proč je tráva zelená?“ ptá se. Tatínek se zamyslí a začne:

„No dobře, tak já ti to povím. Vše začalo jednoho krásného letního dne pouhých jedenáct dní před naším letopočtem. To bývala tráva ještě bílá. Najednou se uprostřed lesa ozvala strašná rána. Zrovna tudy projížděl král se svou družinou. Když přijeli k tomu místu, spatřili strašnou díru v zemi.

Vylezlo z ní něco divného, mělo to čtyři končetiny, hlavu a lesklou zbroj. Král popošel blíž a spatřil vrásčitou tvář, křivý nos a velký pysk. Vzal i se svou družinou nohy na ramena a pádili do zámku. V zámku král přemýšlel, jak by tu příšeru nazval. Po dvouhodinovém dumání přišel na jméno Jantar.

Druhého dne se jel král přesvědčit, jestli tam ta příšera stále je. A byla, bylo jich tam strašně moc a stále z té díry vycházeli další a další. Král nazval tu díru Apokalypsa. Než stačil název dopovědět, jeden jantar, který krále zaslechl, po něm začal střílet z luku.

Král opět ujel. Hned, jak přijel na zámek, dal naverbovat armádu o jednom tisíci mužů. Druhého dne král vyjel do bitvy, aby vymýtil ty ohavné stvůry.

Když dojeli k místu, spatřili velikou pevnost. Na hradbách stáli lučištníci, kteří byli připraveni vystřelit první salvu šípů. Král se jich nezalekl. A protože ovládal silnou magii, proměnil všechny jantary na zelený prášek. Z ničeho nic zafoukal vítr a rozfoukal prášek po celé zeměkouli. Proto je tráva zelená.

„A teď už spi, je pozdě Františku. Dobrou noc.“

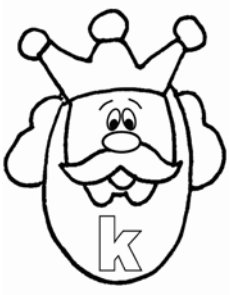

Proč má žirafa dlouhý krk?

David Veselý

Milé děti, přemýšlely jste někdy, proč má žirafa dlouhý krk? Žirafy totiž dříve nemívaly tak dlouhé krky. Vypadaly podobně jako koně nebo zebry, jenom na sobě měly fleky a živily se malými stromky a trávou.

Bývalo to ještě v dobách, kdy náš svět tvořil jeden velký kontinent, na kterém žila všechna zvířata dohromady. Ale co se jednoho dne nestalo?

Splašilo se stádo hrochu a slonů a ti dupali tak moc, že se začaly dělit kontinenty, a jak se od sebe vzdalovaly, žirafy chtěly té pohromně zabránit, a tak se zakously do vzdalující se pevniny a držely, držely tak dlouho, že se jim krky natáhly. A zůstaly jim tak dodnes.

Jo, až si jednou koupíte žirafu a povezete si ji domů, tak pozor na mosty přes silnici, žirafa hlavou beton neprorazí.

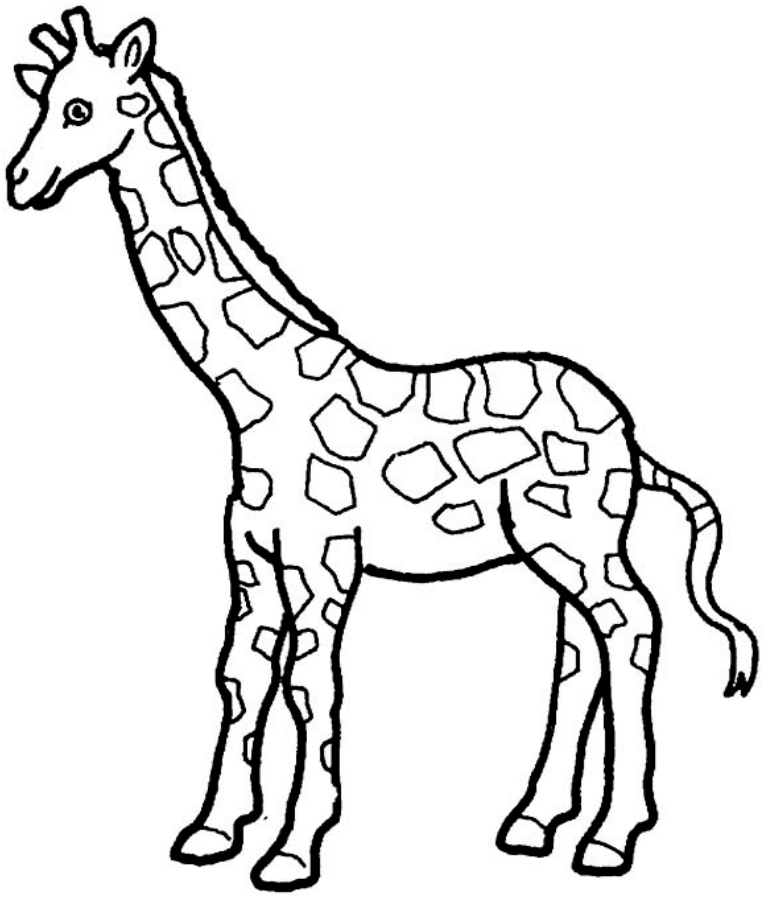

Proč je zemská osa nakloněná?
Adam Novák

Jednoho dne se nad naší planetou vznášel létající talíř. Na palubě nesl dva ufony. Jeden se jmenoval BUBLA a druhý ŽBLUBLA**.** No, abyste věděli, ti dva byli vysláni jako vesmírní průzkumníci a zatoulali se až k naší planetě. Ta tehdy vypadala úplně jinak. Nebyli žádní lidé, zvířata ani stromy. Všude jen led. Nejdřív byli rádi, že našli planetu, ale pak se strhla hádka.

„Ty, Bublo," povídá Žblubla, „ta planeta vypadá nějak smutně. Co kdybychom tam udělali trochu tepla?" „No jasně," Bubla na to, „zase chceš provádět nějaké experimenty? Tím se teď nesmíme zdržovat!" „Ale to ne! " škemral Žblubla. „A proč?" opáčil Bubla. Žblubla byl nahněvaný. „Takhle se se mnou nikdo bavit nebude!" „Tak dobře, bude kompromis," řekl Bubla. „Tu planetu zničím naším super paprskem a bude klid!"

To už bylo na Žblublu moc. „Taková nehoráznost!" myslel si a vrhl se na Bublu. Začala rvačka. Vtom se zčista jasna z vesmíru vyřítil ohromný meteor. A přímo na talíř! Ufoni si ale zatím ničeho nevšimli.

Pak se stalo to nejdůležitější, Bubla při rvačce omylem stiskl knoflík paprsku a ten vystřelil přímo na meteor. BUUUMMM! Paprsek ale meteor nezničil, nýbrž jen změnil jeho směr. Nyní mířil na Zemi. A jej!

Jen, co si toho ufoni všimli, polekali se, nastartovali motory a byli ti tam. Meteor se naštěstí o Zemi pouze otřel a zmizel taky. Co se ale stalo se Zemí? Ta se začala naklánět ke Slunci. A nejen to! Díky tomu se začaly střídat den a noc. A taky se na Zemi změnily podmínky. Zavládlo teplo, vznikly oceány a v nich i život.

Jak vidíte, nebýt dvou ufounů, tak by tu do dneška byla jenom zamrzlá planina a třeba by nevznikl ani život. Ale o tom je už další „proč".